

Az a hangulatos Tabán!...

Mikor híre járt, hogy a Tabánt lebontják, az érzelmes szívek feljajdultak. Micsoda barbár merénylet! Az ember szemeláttára lebontják az ifjúságát! Azok a régi házak nem nagyon szépek ugyan, nem patinások, inkább piszkosak, nem is olyan régiek és az építészetnek abba a szerény kategóriájába tartoznak, amely csendben meglapul a stílusok fejlődése mögött, ahogy az aratók és szénagyűjtők egyenruhája többé-kevésbé független minden barokktól és rokokótól, — nem, a Tabánra igazán nem lehet ráfogni, hogy műemlék. De olyan hangulatos... Ezt csakugyan nem lehet megcáfolni; a hangulat elhatározás, mondhatjuk, ráolvasás dolga, ezt az érzelmet elég hirdetni, hogy megszülessen, mindegy, hogy mi hívja elő, ahogy a totemista vadaknak is mindegy, hogy cilindert vagy cipőhúzt imádnak-e. A Tabán hangulatos, mert... finom vénkisasszonyok laknak az ódon házakban, (bár én inkább termetes iparosasszonyokat láttam). A nyugalmazott főgimnáziumi tanár lepkefogóval kószál a Gellérthegyén... A mellékhelyiségű szagú kocsmá pincéjében öreg városi irnokok és kiérdemesült riporterek, Ady Endre és Krudy Gyula barátai iddognak... Valami ellenőrizhetetlen forrásban az olvasható, hogy Casanova, a híres nőcsábász egy éjszakát töltött a Tabán egyik házában... Mozgalom indult meg a Tabán megmentésére, a Tabán történelmi ereklje, nem szabad lebontani.

A mozgalom nem járt sikerrel: a Tabánt lebontották. Nagyon helyes! Nagyon megható az öreg kisasszonyok rajongása, amellyel a macskájuk iránt viseltetnek, de csak addig, míg a rajongás ártalmatlan. Ez a rajongás egyszerre felháborító lesz, ha, mondjuk, tűzvész esetén emberek életébe kerül. Az ember elmerenghet az ifjúságán, de mégis csak szemtelenség, ha csupa merengésből ki akarja vonni becsületes, munkás emberek kezéből a kenyeret. A Tabán nem

szép; ismerjük be: ronda, ha mást építenek a helyébe, attól szebb lesz a város és kenyérhez jut néhány száz, esetleg néhány ezer ember. Aki merengeni akar, merengjen a saját számlájára.

Egyszóval, győzött a józan ész, az okos belátás, a vállalkozási kedv, győzött a korszerűség, a munka láza, a huszadik század nagyszerű ritmusa, vezércikkeket írtunk a malterről, a tégláról, a napszámoslányok víg daláról stb. Mindez már jó régen történt. A Tabán némi jóakarattal festőinek nevezhető romhalmazból undorító romhalmazzá, afféle ocsmány

Pompéjivé változott. Azelőtt csak rossz szag volt a Tabánban, amióta lebontották, előbújt a rossz szag forrása: a svábbogarak és a siralmasan lengő tapéták. Hirdettük a munka acélos ritmusát, de a munkának esze-ágában se volt megindulni. Mindenfélét olvasunk a Rácfürdőről, a közgyűlésről, a közmunkák tanácsáról. Minden nap új fordulat történik a Tabán ügyében, csak a Tabán maga mozdulatlan. Az egész Tabán valmivel nagyobb, mint az Erzsébet-tér, jóval kisebb, mint a Tisza Kálmán-tér. Ha ezt a kis területet nem lehet beépíteni, akkor igazuk volt a merengőknek. Valaminek történie kell a Tabánnal. Ha nem építik fel, akkor fogjuk rá a sparherdek romjaira, hogy hangulatosak és akkor hagyjuk úgy, ahogy van.

H. A.